

עפ"א 7308/01/20 - עווד אבו פרג' נגד מנהל היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 7308-01-20 אבו פרג' נ' מנהל היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 6

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
מבקש עווד אבו פרג'
נגד
משיבה מנהל היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה
החלטה

1. זו החלטה בבקשה נוספת להארכת המועד לביצועו של צו הריסה מנהלי שהוצא ביום 18.11.2019, מכוח סעיף 221 לחוק התכנון והבניה (להלן: "**צו ההריסה**" או "**הצו**"). הצו הוצא על ידי מנהל מחוז חיפה ביחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה והוא הורה על הריסת שלד של מבנה בן 2 קומות ללא תקרה עליונה, בשטח של 360 מ"ר, וסביבו חומת בטון באורך 40 מ', אשר נבנו על ידי המערער בחלקה 22 בגוש 12171 בערערה (להלן: "**המבנה**").

2. מצויים אנו במסגרת ערעור על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כבוד השופט אהוד קפלן) מיום 26.12.19, בתיק בצה"מ 51417-11-19, לפיה דחה בית משפט קמא את בקשת המבקש לבטל את הצו המנהלי ולחילופין, להורות על עיכוב ביצוע צו ההריסה.

ביום 28.1.20, ניתן על ידי פסק דין בערעור, אשר דחה את הערעור בנוגע לביטול צו ההריסה, לאחר שנקבע כי צו ההריסה ניתן כדין וכי לא התמלאו התנאים לביטולו, האמורים בסעיף 229 לחוק התכנון והבניה.

3. עם זאת, נוכח הקרבה של המבנה לגבול התכנית הכוללנית שהופקדה ונוכח כך שהמבקש הגיש התנגדות לעניין זה והגשת ההתנגדויות הסתיימה, סברתי כי נכון יהיה להורות על עיכוב ביצוע הצו עד להחלטת הוועדה המחוזית בהתנגדות (להלן: "**עיכוב הביצוע**") וכך קבעתי:

"אמנם, המערער עשה דין לעצמו בכך שהחל בבנייה בטרם הגיש תכנית נקודתית, אולם בנסיבות המיוחדות כפי שתוארו לעיל, לא יהיה זה סביר או מידתי, להרוס את הבניה בטרם תתקבל החלטה בהתנגדותו.

בנסיבות אלה, סבורה אני כי יש מקום לאפשר למערער "את יומו" בפני הוועדה המחוזית, היינו -

עמוד 1

לקבל את החלטת הוועדה המחוזית בהתנגדות שהגיש, בטרם תיהרס הבניה".

4. בין לבין, וחרף התנגדותה הנחרצת של המשיבה, הארכתי פעמיים את עיכוב הביצוע וכעת מבקשת הארכה שלישית. בנימוקי הבקשה נטען כי התנגדותו של המבקש נדחתה על ידי הוועדה ביום 2.9.20 וכעת מבקש המבקש ארכה נוספת, עד למתן החלטה בערר שברצונו להגיש על החלטת הוועדה, תוך שהוא טוען שסיכויי הערר מצוינים.

5. לא מצאתי לנכון לקבל את תגובת המשיבה לבקשה נוספת זו, שכן לאור התנגדותיה הקודמות אין כל ספק שזו תהא עמדתה גם בנוגע לבקשה זו.

6. לא אוכל לקבל את הבקשה. מלכתחילה, הארכת המועד ניתנה על ידי (בפסק הדין) רק עד שתתקבל החלטה בוועדה המחוזית ולא עד למיצוי הליכי הערעור על ההחלטה. כמובן שככל שההתנגדות הייתה מתקבלת, היה מקום לשקול בחיוב בקשה נוספת לעיכוב ביצוע, אך לא כך כאשר ההתנגדות נדחתה.

גם שתי הארכות המועד הנוספות ניתנו על ידי רק מאחר שהוועדה המחוזית התעכבה ולא החליטה בהתנגדותו של המבקש. אורכות אלה ניתנו, מהנימוקים שפורטו בהן, לפנים משורת הדין ועל אף שעברו ששת החודשים אשר קצבתי בסעיף 12 לפסק הדין.

7. כעת - משניתנה החלטה על ידי הוועדה המחוזית, אשר דחתה את התנגדותו של המבקש, אין מקום למתן ארכה נוספת. אין בדעתי (ואף אינני יכולה) לבחון במסגרת זו את נימוקי הוועדה ואת טיעוני המבקש נגד ההחלטה אשר דחתה את התנגדותו. נקודת האיזון השתנתה, כך שאין עוד מקום למתן ארכה נוספת.

לפיכך, אני דוחה את הבקשה.

8. עם זאת, נוכח הסגר המוטל בימים אלה על כל המדינה, בשל מגפת קורונה (ורק משום כך) אני מורה על הארכת המועד לביצוע הצו עד ל- 30 ימים מהמועד בו יסתיים הסגר. בתום 30 ימים מהמועד בו יסתיים הסגר הכולל, יפקע עיכוב הביצוע.

ככל שהמערער לא יהרוס את המבנה, תוך 30 ימים מהמועד בו יסתיים הסגר הכולל, יפקע עיכוב הביצוע וממועד זה תהא המדינה רשאית לבצע את ההריסה והערבות בסך ₪ 50,000 אשר המבקש הפקיד על פי פסק הדין, תחולט.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשפ"א, 30 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.